

Postanowienie z dnia 6 stycznia 1998 r.

I PKN 410/97

Sąd Najwyższy może uchylić swoje wcześniejsze postanowienie o zwrocie akt sądowi drugiej instancji w celu usunięcia formalnego braku polegającego na nieokreśleniu wartości przedmiotu zaskarżenia, jeżeli takie postanowienie jest wynikiem błędnego przeświadczenia, że w kasacji nie wskazano wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 359 w związku z art. 393-19 i art. 391 KPC).

Przewodniczący SSN: Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Jadwiga Skibińska-Adamowicz (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 6 stycznia 1998 r. sprawy z powództwa Leona S. przeciwko Auto-Transport SA Pekaes Group w S. o odszkodowanie, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze z dnia 19 czerwca 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł :

1. **u c h y l i ć** postanowienie z dnia 14 października 1997 r. w przedmiocie zwrotu akt Sądowi Wojewódzkiemu-Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze w celu usunięcia braku formalnego polegającego na nieokreśleniu wartości przedmiotu zaskarżenia;
2. **o d r z u c i ć** kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powód Leon S. złożył kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze z dnia 19 czerwca 1997 r., którym Sąd ten na skutek rewizji powoda zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 30

maja 1996 r. w ten sposób, że zamiast orzeczenia o zasądzeniu kwoty 1.000 zł i oddaleniu powództwa w pozostałej części, wydał orzeczenie o podwyższeniu wymienionej kwoty do 5.800 zł i oddaleniu rewizji powoda w pozostałej części. Sąd Wojewódzki rozstrzygnął również o kosztach procesu i opłatach sądowych.

W złożonej skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwą wykładnię art. 445 § 1 KC, naruszenie przepisów postępowania (bez wymienienia tych przepisów), polegające na sprzeczności istotnych ustaleń Sądu Wojewódzkiego z treścią zebranych dowodów oraz naruszenie przepisów o kosztach procesu (art. 98 i art. 100 KPC). Przytaczając powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie roszczenia w całości lub o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego. W kasacji powód wskazał, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 3.200 zł.

Sąd Najwyższy dokonując wstępnego badania kasacji pod względem formalnym przeoczył, że kasacja ta wskazuje wartość przedmiotu zaskarżenia i dlatego dnia 14 października 1997 r. wydał na podstawie art. 393⁸ § 1 KPC postanowienie o zwrocie akt Sądowi II instancji w celu usunięcia braku polegającego na nieokreśleniu wartości przedmiotu zaskarżenia. Postanowienie to jest jednak błędne, gdyż jest wynikiem mylnego przeświadczenia, że kasacja nie podaje wartości przedmiotu zaskarżenia, choć wartość ta została określona. W tym stanie rzeczy, skoro postanowienie z dnia 14 października 1997 r. jest postanowieniem nie kończącym postępowania w sprawie, mogło być uchylone stosownie do art. 359 KPC. Wobec tego Sąd Najwyższy na podstawie wymienionego przepisu orzekł jak w punkcie 1 postanowienia.

Postanowienie o odrzuceniu kasacji zawarte w punkcie 2 jest uzasadnione treścią art. 393⁸ w związku z art. 393⁵ i art. 393 pkt 1 KPC. Z przepisów tych wynika, że kasacja nie przysługuje w sprawach o świadczenia, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięć tysięcy złotych (art. 393 pkt 1 KPC) oraz że sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym kasację, która jest niedopuszczalna (art. 393⁵ KPC). Taką zaś kasacją jest kasacja w sprawach wymienionych w art. 393 KPC. Nieodrzućenie przez sąd drugiej instancji kasacji, która jest niedopuszczalna,

nakłada ten obowiązek na Sąd Najwyższy (art. 393⁸ § 1 KPC).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

=====